

сеца. Такава страшна трагедия има по дълбоко извора си. Тука вече има работа на бича на сатирата, а лупата на психолога... Какви ли пориви, урагани душевни? Тие злодѣяния ме прѣнасятъ въ врѣмената на Борджиевцитѣ. На, пиши сега, рудница богата, анализувай мощни проявления на човѣшката натура. Грозни. отвратителни, но мощни, да! Шекспировски мотиви!.. Прочее: *Еврика!*

X

И с т и н а т а.

И, възхитенъ отъ щастливата си намѣра, Кардашевъ бързаше къмъ окръжний съдъ между два реда адвокатски писалища. При вратията на двора, дѣто бѣше съдилището, той се срѣщна съ тълпи хора, които излязяхъ на улицата.

Той позна въ тѣхъ единъ свой познайникъ.

— Свърши ли се процеса? попита го Кардашевъ.

— Да. Вангелъ осъденъ на смрътъ, а съучастникътъ му — на петнайсетъ годишенъ затворъ съ окови.

— Доказа ли се причината на убийството? — попита тревожно Кардашевъ.

— Обясни се до най-малки подробности.

— Каква е била?

— Грабежъ.

— Що думашъ?

— Защо се тъй вълнувате? — забѣлѣжи му познайникътъ, като съгледа измѣненото му лице. — Причината била наслѣдството на ючъ-бунареца.

Кардашевъ поблѣднѣ.

Познайникътъ му продължи, като го увличеше съ себе си назадъ къмъ Витошка улица:

— Ючъ-бунарецътъ билъ имотничтъкъ човѣкъ, ималъ дѣлъ два камъка въ нѣкоя воденица, кжца съ два дю-